

Μπερδεμένοι μάγκες

Η αλήθεια είναι ότι εκείνη τη μέρα σημαδεύτηκα για όλη μου τη ζωή. Όχι ότι ήμουν μόνο εγώ, σίγουρα όχι, ήταν και άλλα παιδιά που είδαν αυτά που είδα και άκουσαν αυτά που άκουσα. Απλά εγώ μπορώ να μιλήσω με σιγουριά μονάχα για τον εαυτό μου, βλέπετε έχουν περάσει και τόσα χρόνια...

Ήμασταν δευτέρα γυμνασίου και η μεγάλη μέρα είχε φτάσει. Όλα ήταν έτοιμα για τον κρισιμότερο αγώνα της χρονιάς, και αναφέρομαι στην ποδοσφαιρική μας αναμέτρηση με το Β2, τον πιο δύσκολο αντίπαλο στο σχολείο αλλά και τον πιο προβληματικό μιας και ήταν μια παρέα από θηριώδη αγόρια που δεν ήθελαν να χάνουν ποτέ. Δηλαδή, θέλω να πω, κανείς προφανώς δεν επιθυμούσε να χάνει, μα μονάχα το Β2 χρησιμοποιούσε πάντα κάθε δυνατό μέσο για να το πετύχει. Και θα καταλάβετε λίαν συντόμως τι εννοώ...

Από κάθε τάξη έπαιζαν 8 αγόρια. Τα υπόλοιπα παιδιά ήταν θεατές αλλά φυσικά συμμετείχαν με φωνές και επιφωνήματα, γιατί ήταν μια μάχη γοήτρου ανάμεσα στο Β1 και το Β2 που επηρέαζε όλους με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο. Τα κορίτσια της νικητῆριας τάξης θα περηφανεύονταν για τα "αγόρια τους" για όλη την υπόλοιπη σχολική χρονιά, οι νικητές μπαλαδόροι θα αποσπούσαν για καιρό δεκάδες θηλυκά γλυκά χαμόγελα με διαφορετικά μηνύματα για τους πιο ζωντανούς, αλλά υπήρχαν και λίγες ελπίδες για επαναπροσδιορισμό των ορίων κινητικότητας των αγοριών στα διαλλείματα, κάτι πάντως που πάντα μου φαινόταν αδύνατο γιατί οι δυνατοί – μάγκες του σχολείου θα απολαμβάνουν πάντα τα οφέλη του καλύτερων σημείων του προαυλίου, όπως τα παγκάκια με τη ανακουφιστική σκιά κατά τις ζεστές μέρες και τα σκαλιά στο αμφιθέατρο κατά τις κρύες μέρες, και όλα αυτά ασχέτως του αποτελέσματος του αγώνα. Δυστυχώς τα πράγματα στο σχολικό προαύλιο είναι τόσο απλά όσο και στη ζούγκλα. Ο πιο δυνατός υπερικχύει.

Ίσως να ντρέπομαι λιγάκι που το λέω αλλά ήμουν κι εγώ από αυτούς τους "δυνατούς". Δεν χτυπούσα άλλα παιδιά συχνά αλλά όταν χρειαζόταν το έκανα χωρίς ενδοιασμούς. Μη φανταστείτε πάλι ξύλο κανονικό, ίσα ίσα κάποιες απειλητικές κινήσεις μέχρι ο άλλος να παραδεχτεί την ανωτερότητα μου και να φύγει με κατεβασμένο το κεφάλι. Φαίνεται περίεργο τώρα που τα αναπολώ και τα εξιστορώ όλα αυτά, μα τότε γίνονταν χωρίς κάποιο σχέδιο, όλοι παίρναμε τον ρόλο που μας υποδείκνυε η φύση και το περιβάλλον μας

Ο αγώνας ξεκίνησε με μισή ώρα καθυστέρηση και για αυτό φταίγαμε εμείς, το Β1. Πιαστήκαμε βλέπετε απροετοίμαστοι γιατί τα μισά αγόρια απ' την τάξη μας κότεψαν και δεν ήρθαν καν σχολείο τη μέρα εκείνη, με αποτέλεσμα να συμπληρώνομε οχτάδα με το ζόρι. Δε φοβήθηκαν μονάχα τους τραμπούκους του Β2 που κλοτσούσαν περισσότερο τα ποδάρια μας παρά τη μπάλα, αλλά πιο πολύ τους τρομοκρατούσε η ιδέα των ίδιων τους των συμμαθητών, εμένα και των φίλων μου δηλαδή, που θα τα βάζαμε μαζί τους σε κάθε λάθος τους. Έτσι που ήρθαν όμως τα πράγματα την νύφη την πλήρωσαν πάλι οι πιο αδύναμοι.

Η τάξη μας γενικά ήταν ποδοσφαιρικά καλύτερη από το Β2. Είχαμε δύο απίστευτους παιχταράδες, τον Αντώνη και τον Γιώργο, άλλοι τέσσερις που ήμασταν κοντά στο μέτριο και ακολουθούσαμε πιστά τις εντολές, και τέλος, καταφέραμε και πείσαμε με χίλια ζόρια τους μοναδικούς δύο εναπομείναντες απ' την τάξη μας χωρίς τους οποίους δεν θα μπορούσε να γίνει ο αγώνας με συνέπεια να γινόμασταν ρεζίλι των σκυλιών. Μη βιάζεστε όμως να χαρείτε που εν τέλει έγινε ο αγώνας, όπως λανθασμένα κάναμε κι εμείς, κι αυτό γιατί αυτοί οι δύο, ο Ευγένιος και ο Κώστας, ήταν άμπαλοι του κερατά, δεν είχαν δηλαδή ιδέα από ποδόσφαιρο αλλά ούτε και

σωματικά είχαν ελπίδες να τα καταφέρουν. Ο Κώστας ήταν κοκαλιάρης και καχεκτικός, ενώ ο Ευγένιος ήταν φούσκας και δεν μπορούσε ούτε να στρίψει. Τι άλλο μπορούσαμε να κάνουμε όμως ; Τους βάλαμε να παίξουν...

Δε θα περιγράψω όλο τον αγώνα. Όχι, σε καμιά περίπτωση δεν είναι αυτός ο σκοπός μου. Θα σας πάω όσο πιο γρήγορα μπορώ τη στιγμή που θα άλλαζε για πάντα τη ζωή μου, ακόμη κι αν θα το καταλάβαινα πολύ πολύ αργότερα. Το σκορ πήγαινε γκολ-γκολ και το ματς ήταν ντέρμπι με τα όλα του αν και δε θα έπρεπε να συμβαίνει αυτό. Όσα μαγικά κι αν έκαναν ο Γιώργος κι ο Αντώνης, όσα γκολ κι αν έβαζαν, όσο κι αν προσπαθούσα με τους άλλους τρεις να συμμαζέψουμε τα πράματα, η αχίλλειος πτέρνα μας, ο Ευγένιος και ο Κώστας, θα βρίσκαν πάντα τρόπο να κάνουν τη βλακεία τους και να φάμε γκολ. Που να με πάρει όμως ο διάολος ρε... Μόλις έκανα λίγο να τα θυμηθώ αυτά και να σου μου ανέβηκε με μιας το αίμα στο κεφάλι. Πόσο караγκιόζηδες είμαστε τέλος πάντων, που τόσα χρόνια μετά και πάλι καταφέρνει άθελα μου να ξυπνάει έχθρα μέσα μου για τα δύο τότε πιτσιρίκια που κόντεψαν να μας στερήσουν τη νίκη.

Δεν είναι τρελό ; Όχι πείτε μου.. Δύο ξεχωριστά παιδιά ήταν ο Κώστας και ο Ευγένιος, παρόλα αυτά βρήκαν τον μπελά τους, γιατί τα βάλαμε να παίξουν σε έναν αγώνα με το ζόρι, ένα άθλημα που δε τους άρεζε και δε τους πήγαινε, κι όμως άκουσαν τέτοιο βρισίδι και τόσες προσβολές που ένας θεός ξέρει πως δε φύγαν κλαίγοντας. Αλλά τώρα που το σκέφτομαι ούτε αυτό μπορούσαν γιατί φοβόντουσαν τις συνέπειες. Μη σας κουράζω όμως με αυτά. Η κρίσιμη στιγμή έφτασε.

- Άντε ρε Νίκο, τι θα γίνει ; Πότε θα πας να πάρεις την μπάλα ; - φώναξε ο Αντώνης σε ένα απ' τα παιδιά του Β2, που είχε κλοτσήσει την μπάλα κάπως άτσαλα και την είχε βγάλει έξω από το προαύλιο του σχολείου.

- Βαριέμαι, δε πάω ! Να πάει κανας άλλος – με περίσσιο θάρρος αποκρίθηκε ο Νίκος, που από ώρα είχε δείξει ξεκάθαρες προθέσεις για καβγά. Κι ο Αντώνης όμως από εμάς, δεν πήγαινε πίσω...

- Πάλι τα ίδια θα λέμε ; Αυτός είναι ένας απ' τους βασικότερους κανόνες μας ! Όποιος βγάζει την μπάλα, πηγαίνει και την παίρνει, ο ίδιος και κανένας άλλος. Δεν μας νοιάζει αν κερδίζετε με δυο γκολ διαφορά, αν δεν πας να πάρεις την μπάλα, ο αγώνας ακυρώνεται και νικάμε εμείς ! Έτσι πάει !

- Μόνο έτσι μπορείτε να κερδίσετε σκατόφλωροι ! – κάγχασε ταραγμένος ο Νίκος καθώς πάλευε να σκαρφαλώσει τα κάγκελα για να βγει έξω και να πάρει τη μπάλα. Βλέπετε εδώ ήταν όλο το ζόρι, όποιος έβγαζε τη μπάλα έπρεπε να σκαρφαλώσει δύο μέτρα κάγκελα για να πάει να τη φέρει – Ορίστε, πάρτε τη μπάλα ! Πέντε λεπτά έμειναν για να τελειώσουμε και μετά μπορείτε να βάλετε τα κλάματα με την ησυχία σας. Πάμε λοιπόν ! – ακούστηκαν δυο-τρειςφωνές μαζί καθώς η μπάλα και ο Νίκος ξαναμπήκαν στο γήπεδο, με το χρονόμετρο να κυλάει και πάλι βασανιστικά εις βάρος μας. Δεν ήταν το πρόβλημα μας να βάλουμε δύο γκολ στα επόμενα πέντε λεπτά αλλά να καταφέρουμε με τον Ευγένιο και τον Κώστα στην άμυνα να μην φάμε άλλα τόσα. Αλλά ποιος να περίμενε τέτοια εξέλιξη, όχι, όσες φορές κι αν το σκέφτομαι, πάλι ο νους μου αδυνατεί να το χωρέσει !

Οι ανάσες που πήραν στην σύντομη διακοπή ο Αντώνης και ο Γιώργος έκαναν τη μεγάλη διαφορά και ένα λεπτό πριν λήξει ο αγώνας ήμασταν μπροστά για ένα γκολ. Ναι, καλά ακούσατε, είχαμε βάλει τρία γκολ σε μόλις τέσσερα λεπτά και το πιο ενθαρρυντικό ήταν ότι οι αντίπαλοι μας φαίνονταν να τα είχαν παρατήσει, κυρίως απ' την κούραση. Το μόνο που απέμενε ήταν η εκπνοή του χρόνου. Κι όμως... Μην κάνετε ποτέ το ίδιο λάθος με εμάς, όσο υπάρχει έστω και λιγιστός χρόνος, υπάρχει πάντα και λίγος χώρος για τις παγίδες της τύχης που υπάρχουν, ακόμη κι αν δεν σας

αρέσει, για να δίνουν νόημα στο κάθε μας δευτερόλεπτο. Γιατί αν κάτι δεν έχει ξανασυμβεί, δεν σημαίνει ότι είναι και αδύνατο να συμβεί.

Απόδειξη είναι η χαρά και ενθουσιασμός του Ευγένιου στα τελευταία λεπτά του αγώνα, μια ανάσταση ψυχής που παρόμοια της δεν είχε ξαναδει κανείς μας. Έμοιαζε να περίμενε αυτή τη νίκη μια ολόκληρη ζωή. Η φωνή του ήταν αγνώριστη και το πάθος του μοναδικό. Ολόκληρο το σώμα του είχε παραμορφωθεί και στη θέση της ντροπαλής φούσκας βλέπαμε ξάφνου ένα ρωμαλέο παλικάρι. Τελικά όλοι είμαστε πολλά περισσότερα από αυτά που δείχνουμε... Όλοι τον καμαρώσαμε στα τελευταία αυτά λεπτά του αγώνα, τον καμαρώναμε δηλαδή μέχρι που... πώς να το πω... μέχρι που το περίτεχνο σχέδιο του διαβόλου ή της μοίρας ή όποιου αλλουνού θέλετε, αποκαλύφθηκε όταν στα τελευταία δευτερόλεπτα του αγώνα η μπάλα, ύστερα από μία κόντρα στα πόδια των αντιπάλων μας, οδηγήθηκε αργά και βασανιστικά στα πόδια του Ευγένιου, ο οποίος με τον ενθουσιασμό του την κλότσησε με όλη του τη δύναμη, βγάζοντας ταυτοχρόνως και μία λυτρωτική κραυγή σαν να λέει «Εδώ είμαι και να με θυμάστε. Δεν έχω να φοβηθώ τίποτα και κανέναν» Ναι, σίγουρα αυτά τα λόγια τραγούδησε η ψυχή του μέσα από το κωδικοποιημένο μήνυμα της κραυγής του, συναισθήματα όμως που διακόπηκαν βίαια με τον πιο ειρωνικό τρόπο που μπορεί να φανταστεί κανείς και αυτός δεν ήταν άλλος παρά η συνειδητοποίηση της τροχιάς που είχε πάρει η μπάλα. Πήγαινε ολοταχώς εκτός προαυλίου !

Ενστικτωδώς όλοι τρέξαμε προς το χρονόμετρο ! Που να πάρει όμως, το ηλίθιο αυτό μιχιλιμπίδι έγραφε ότι απέμεναν ακόμη 7 δευτερόλεπτα για να λήξει ο αγώνας. Μπορείτε να φανταστείτε τι σήμαινε αυτό ; Εμείς πάντως για κάμποσα δευτερόλεπτα όχι, με τις πρώτες μας υποψίες να τρυπώνουν στα απονήρευτα μυαλούδάκια μας μονάχα αφότου είδαμε ορισμένα υποχθόνια και συνάμα γλοιώδη γελάκια να ζωγραφίζονται στα αναζωπυρωμένα από ελπίδα πρόσωπα των αντιπάλων μας. Σιγά σιγά τα βλέμματα ολονών μας άρχισαν να στρέφονται προς τον Ευγένιο, ο οποίος μας ανταπέδιδε φοβισμένες ματιές, βαριανασαίνοντας και δείχνοντας ότι ακόμη δεν είχε καταλάβει τι γκάφα μεγατόνων είχε κάνει και σε τι μεπελάδες επρόκειτο να έμπαινε. Αυτός που βιαστικά ανέλαβε να του εξηγήσει και μάλιστα με περίσσεια χαιρεκακία, δεν ήταν άλλος παρά ο μονίμως μοχθηρός Νίκος.

- Όπως καταλαβαίνεις μπούλη πρέπει να πας να πάρεις την μπάλα απ' έξω ! Άντε κούνα τον κόλο σου και αν γυρίσεις ποτέ πίσω γράψε μου ! – είπε καγχάζοντας στον Ευγένιο που παραπάτησε μετά την σπρωξιά του Νίκου που τον οδήγησε ευθύς αμέσως προς τα κάγκελα. Όλα αυτά τα δευτερόλεπτα όλα τα παιδιά κοιτούσαν σαστισμένα και πρώτοι και χειρότεροι εμείς που δεν ξέραμε τι να κάνουμε. Οι θεατές του σκηνικού αυξάνονταν διαρκώς και το σούσουρο έδινε και έπαιρνα ανάμεσα στους ψυχαγωγούντες που δεν τους ενδιέφερε καν να βρουν το θάρρος για να παρέμβουν... Αλλά τι στα κομμάτια κάθομαι και λέω, αφού και γω όπως και οι περισσότεροι δεν έβγαλα κιχ μπρος στους θηριώδεις αντιπάλους μας του Β2. Να ναι καλά ο Γιώργος και ο Αντώνης που τόλμησαν να κάνουν το αυτονόητο, βάζοντας τη λογική πάνω από το φόβο και τους εγωισμούς μας.

- Πάτε καλά ρε σεις ; Θέλετε να πέσει και να σκοτωθεί ; Θα πάει κάποιος από μας να φέρει τι μπάλα – με βροντερή φωνή πλημμυρισμένη από το δίκιο του, αναφώνησε ο Γιώργος που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε ξαναπάρει θέση στις διαμάχες μας με το Β2, μα αυτή τη κρίσιμη στιγμή, ορθά αποφάσισε να μην αφήσει τον Αντώνη μοναχό του σε αυτή τη μάχη.

- Βρε τι μας λες – φουριόζος απάντησε ο Νίκος που σαν να περίμενε αυτήν μας την απάντηση – Αυτά να τα πεις στον Αντωνάκη τον φίλο σου, που πριν το ξεκαθάρισε το θέμα αυτό σε όλους μας. Όποιος βγάζει τη μπάλα, πηγαίνει και την

παίρνει ο ίδιος και κανένας άλλος. Σε διαφορετική περίπτωση χάνετε τον αγώνα μάγκες !

Θεέ μου τι μπέρδεμα ήταν αυτό. Ποιος μπορούσε να πάρει τέτοια απόφαση. Φυσικά και δεν επιθυμούσαμε σε καμιά περίπτωση να χάσουμε από τους άθλιους του Β2, αλλά και το να πάει μοναχός του να πάρει τη μπάλα ήταν σκέτη τρέλα. Τα κάγκελα λίγοι από μας κατάφερναν να τα καβαλήσουν. Χρειαζόταν δύναμη σε χέρια και πόδια, μα πιο σημαντικό απ' όλα ήταν η ελαφράδα και οι πλαστικές κινήσεις αυτουνού που ήθελε να τα καταφέρει. Ο Ευγένιος είχε τόσα παραπανίσια κιλά να τον τραβάν αλύπητα προς τη γη. Κάτι να πήγαινε στραβά και θα έσκαγε σα καρπούζι. Όχι δεν είναι αστείο, ούτε τώρα αλλά ούτε και τότε. Κάποιος έπρεπε να πάρει την αναθεματισμένη απόφαση.

Τι να σου κάνει όμως το μυαλό κι η λογική, σαν η ψυχή βροντοφωνάζει, φωνάζει και οδύρεται για την ζωή που της έχεις στερήσει. Όσα δευτερόλεπτα εμείς πονοκεφαλιάζαμε για το τι θα κάνουμε με το βασανιστικό δίλημμα που μας είχε φέρει η εκνευριστική τύχη στα πόδια μας, ο Ευγένιος ύψωνε ανάστημα που παρόμοιο του δεν τόλμησε ποτέ κανείς μας, παίρνοντας, προς μεγάλη έκπληξη όλων μας, την τύχη στα χέρια του. Ναι, είχε κιόλας γραπώσει τα κάγκελα και πάσχιζε να βρει τρόπο πώς να τα σκαρφλώσει. Ξαφνικά, σχεδόν όλοι μας, μπορέσαμε και πάλι να ανασάνουμε. Ήταν ξεκάθαρο στα περισσότερα πρόσωπα των παρευρισκόντων. Ένας κόμπος λύθηκε μέσα μας και μπορούσαμε επιτέλους να παρακολουθήσουμε τη συνέχεια χωρίς τύψεις. Τέτοια τιποτένια ανθρωπάκια ήμασταν, και ίσως ορισμένοι να είμαστε και ακόμη. Βλέπετε, αυτό που μας ένοιαζε ήταν ότι δεν μπορούσαμε εμείς να οδηγήσουμε τον Ευγένιο σε αυτήν την επικίνδυνη δοκιμασία. Εφόσον όμως ο ίδιος, αυτοβούλως, επιθυμούσε να το επιδιώξει, όλα γινόντουσαν ευκολότερα. Ή θα κατάφερνε να φέρει σώος και αβλαβής την μπάλα πίσω με συνέπεια να ανακηρυχτούμε δίκαιοι νικητές ή θα σκοτωνόταν, επειδή ήταν ‘‘ξεροκέφαλος’’ και το Β2 θα πανηγύριζε τη νίκη του.

Ευτυχώς όμως στη ζωή υπάρχουν και οι εξαιρέσεις. Αν δεν είμαστε μία τέτοια σήμερα, πρέπει να προσπαθήσουμε να γίνουμε μία τέτοια εξαίρεση αύριο. Εκείνη τη μέρα, για το καλό όλων μας, το ρόλο αυτό ανέλαβε ο Αντώνης.

- Που πας ρε Ευγένιε, τρελάθηκες ; Δεν βλέπεις πόσο ψηλό είναι ; Πώς θα το ανέβεις ; - και βλέποντας τον να βαριανασαίνει ήδη από το πρώτο βήμα πάνω στα κάγκελα, του άπλωσε το χέρι για να τον βοηθήσει να κατέβει. Αυτό που ακολούθησε ήταν ένας παράξενος διάλογος ανάμεσα στον Αντώνη και τον Ευγένιο με λόγια ψιθυριστά, που κανείς μας δε μπορούσε να τα ακούσει εκείνες τις στιγμές, αργότερα όμως θα μας τα διηγούνταν ο φίλος μας, αλλάζοντας για πάντα την ιδέα και τη στάση μας απέναντι στο Ευγένιο.

- Άκουσε με καλά Αντώνη. Είτε θα φέρω τη μπάλα είτε θα σκοτωθώ. Άλλη επιλογή δεν έχω – και βλέποντας πως ο τελευταίος κάτι πήγαινε να πει, τον γράπωσε από τους ώμους και τον κεραυνοβόλησε ευθεία μες τα μάτια. – Μια ζωή την πέρασα με το κεφάλι χαμηλωμένο, βαρέθηκα όμως να κρύβομαι και να φοβάμαι. Σήμερα έγινα ένας από σας και θέλω να παραμείνω έτσι ακόμα κι αν χρειαστεί να σκοτωθώ, με καταλαβαίνεις ; -με τρεμάμενη φωνή άφησε τους ψιθύρους να ταξιδέψουν στον αέρα, ελπίζοντας πως ο αποδέκτης τους θα έπλαθε με αυτούς μια μουσική που άρμοζε σε θαρραλέους άντρες.

- Είσαι ένας από μας Ευγένιε, δεν χρειάζεται να ρισκάρεις να γκρεμοτσακιστείς ! Δεν έγινε και τίποτα άμα χάσουμε !

- Δεν πιστεύεις αυτά που λες, το βλέπω ! Κοντά μου έρχεστε μόνο για να μου ρίξετε το φαγητό ή να με τσιμπήσετε και να με σπρώξετε. Τα βαρέθηκα αυτά μ' ακούς; Τα βαρέθηκα. Δεν είδες τα πρόσωπα των παιδιών στα τελευταία λεπτά ;

Όλοι με κοιτούσαν στα ίσια, σαν να ήμουν φίλος τους. Δεν μπορώ να το χάσω αυτό ! Αν δεν νικήσουμε σήμερα τον αγώνα, δεν θα μου το συγχωρήσουν ποτέ και εγώ δεν ξαναγυρνάω πίσω σε αυτά. Ποτέ ξανά. Καλύτερα να σκοτωθώ – και με τις τελευταίες αυτές λέξεις που βγήκαν κάπως πιο ηχηρά, ο Ευγένιος κίνησε να σκαρφαλώσει στο φράχτη, πιο αποφασιστικά αυτή τη φορά, με μάτια που γυάλιζαν αλλά και χέρια που έτρεμαν. Όχι γιατί φοβόταν κάτι, όχι, ήταν πια ένα θηριό ανήμερο, πιο θαρραλέος από όλους. Μα κακά τα ψέματα. Τα κιλά του ήταν πολλά. Θα γκρεμοτσακιζόταν.

Σε αυτό συνηγορούσαν και οι δύο στάλες δακρύων που με θυμό συντρίφθηκαν πάνω στο αγέρωχο τσιμέντο. Δεν μπορούσε να συγκρατηθεί πια ο Αντώνης. Έκλαιγε. Το βάρος του ήθους και της ευθύνης ανακουφιζόταν μαζί με κάθε αγανακτισμένο του δάκρυ που απεγνωσμένα του φώναζε να κάνει κάτι επειγόντως. Μπορεί να ήταν μικρό παιδί μα μπρος στην δειλία των υπολοίπων έπρεπε αυτός να αποφασίσει. Να γίνει άντρας, έστω και από τόσο νωρίς. Η αντίστροφη μέτρηση ήταν θηλιά που έσφιγγε. Δεν ήταν ο χρόνος ο εχθρός που τον οδηγούσε στο ανέλπιδο τέλος του Ευγένιου, μα τα ίδια του τα δάκρυα, καθένα απ' τα οποία ήταν και πιο βαρύ, έκανε μεγαλύτερο θόρυβο καθώς προσέκρουε στο ατσαλάκωτο δάπεδο που έπαιζε το ρόλο της υπενθυμήςτριας πραγματικότητας και του φώναζε να βιαστεί να διαλέξει. Ή θα σταματούσε τον Ευγένιο, καταδικάζοντας τον και ανακηρύσσοντας το Β2 νικητή ή θα τον έχριζε ήρωα αφήνοντας τον να συνθλιβεί, ελπίζοντας σε μια ήπια ζημία.

Γι' αυτό υπάρχουν και οι εξαιρέσεις γαμώτο μου. Γι' αυτό η ζωή είναι ωραία και ο κόσμος μας ένα μέρος μαγικό. Γιατί τα εμπόδια υπάρχουν για να ξεπερνιούνται. Γιατί όπου υπάρχουν αδιέξοδα δημιουργούμε νέους δρόμους. Γιατί είμαστε άνθρωποι και πρέπει να ζούμε σαν άνθρωποι, όχι σαν ζώα. Αυτά υπακούουν πιστά στα ένστικτά τους. Εμείς τα υπερνικάμε γιατί μπορούμε, όχι εύκολα αλλά μπορούμε. Η απόδειξη αποκαλύφθηκε εκείνη τη μέρα μπρος τα μάτια μας με τον πιο όμορφο τρόπο και χαραχτηκε μέσα μας δημιουργώντας πληγή που ανέβλυζε για πάντα πικρό γιατροσόφι της ψυχής.

«Όποιος βγάλει τη μπάλα εκτός σχολείου πρέπει να πάει να την πάρει ο ίδιος και κανένας άλλος. Σε διαφορετική περίπτωση παραβιάζεται βασικός κανόνας και η ομάδα του αυτομάτως χάνει» Αυτά ήταν τα λόγια αρχικά του Αντώνη και στη συνέχεια του Νίκου. Πάμε τώρα στην έμπνευση που έδωσε λύση στο απελπιστικό μας δίλημμα, λύση μάλιστα κάτι παραπάνω από αποδεκτή από όλους. Ο Αντώνης γενικά ήταν αρκετά γυμνασμένο παιδί, αλλά όπως και να το κάνουμε, αυτό που επιχείρησε ήταν κάτι μεταξύ τρέλας και θαύματος. Το εξήγησε το σχέδιο προφορικά αρκετές φορές στον Ευγένιο για να το καταλάβει, όλα τα παιδιά όμως στο προαύλιο, συμπεριλαμβανομένου κι εμένα, το εμπεδώσαμε μονάχα αφότου το είδαμε στην πράξη.

Ο Αντώνης έπεσε στα τέσσερα, με τα γόνατα και τις παλάμες όσο πιο καλά γινόταν φρακαρισμένες στο αφιλόξενο τσιμέντο. Αυτό που ήθελε να κάνει ήταν να λειτουργήσει ως σκαλοπάτι. Ναι καλά ακούσατε, σκαλοπάτι για να πατήσει ο Ευγένιος πάνω του και να ανέβει ευκολότερα τα κάγκελα. Όλοι αναθαρρήσαμε, αλλά όχι για πολύ. Κάτι έμοιαζε λάθος στο σκηνικό. Ο Αντώνης τύχαινε να είναι και λιγάκι ψηλός με συνέπεια το σκαλοπάτι να ερχόταν σε άβολο σημείο για τον Ευγένιο. Ο φόβος δεν ήταν άλλος παρά οι περιπτώσεις είτε να πατήσει απότομα ο Ευγένιος και να μην αντέξει το βάρος του ο Αντώνης, με αποτέλεσμα να σκάσει με το στήθος στο τσιμέντο και τον πισινό του πρώτου να σφραγίζει τη ζημία στο σώμα του Αντώνη, είτε να μην πατήσει καλά στην πλάτη και να χάσει την ισορροπία του, παίρνοντας πάλι στο κακό και τον από κάτω του. Αλλά η λύση και σε αυτό το πρόβλημα ήρθε γρήγορα. Εκείνο το πρωινό φαίνεται όλα ήταν γραφτό να γίνουν ιδανικά.

Ο Αντώνης χαμήλωσε αρκετά το σώμα του, βάζοντας όλη την επιφάνεια από τους αγκώνες μέχρι την παλάμη για πάτημα, κάτι που του έδωσε ακόμη μεγαλύτερη δύναμη αντίστασης στο βάρος του Ευγένιου. Σφήνωσε το κεφάλι του όσο πιο καλά μπορούσε ανάμεσα στα δύο του χέρια και κούρνιασε σφίγγοντας την πλάτη του όσο περισσότερο μπορούσε για να κάνει το ‘σκαλοπάτι’ όσο πιο γερό γινόταν. Και ναι, η πρώτη φάση είχε ολοκληρωθεί, ο Ευγένιος ισορροπούσε πάνω στην πλάτη του Αντώνη και όλοι εμείς ανακουφισμένοι ξεφυθήσαμε, ελευθερώνοντας αέρα από μέσα μας που είχε ξεπεράσει προσωρινά το φράγμα της αγωνίας. Έριξα για μια στιγμή μια ματιά τριγύρω μου και αυτό που αντίκρισαν τα μάτια της ψυχής μου ήταν άλλη μια μαγική στιγμή της εμπειρίας μου εκείνης. Και εμείς του Β1 και τα παιδιά των ‘αντιπάλων’ μας του Β2 αλλά και όλοι οι άλλοι θεατές παρακολουθούσαν το σκηνικό με κομμένη την ανάσα, όλοι μαζί σαν μια καρδιά που χτυπούσε για τον ίδιο σκοπό και θα έπαιζε καθοριστικό ρόλο στη συνέχεια.

Τίποτα δεν είχε τελειώσει, τα δύσκολα μόλις άρχιζαν. Έπρεπε ο Αντώνης σταδιακά να ανεβάσει τον Ευγένιο, στηρίζοντας το σώμα του στις παλάμες κι όχι στους αγκώνες. Η διαφορά αυτή ήταν τεράστια. Καθώς θα ανέβαζε τον Ευγένιο θα σήκωνε κυριολεκτικά όλο του το βάρος και πιστέψτε με, δεν ήταν καθόλου λίγο, ήταν όμως απαραίτητο, γιατί δεν υπήρχε άλλος τρόπος ώστε ο Ευγένιος να φτάσει και να καθίσει πάνω στα κάγκελα, για να περάσει τα πόδια του απ’ την άλλη (έξω) μεριά και να κατέβει. Σε εκείνο το σημείο ακούστηκε το πρώτο επιφώνημα. Δεν ξέρω αν είμαι ικανός να σας περιγράψω αυτά που ακολούθησαν, οφείλω παρ’ όλα αυτά να το προσπαθήσω.

Δεν είμαι σίγουρος πόσα παιδιά ήμασταν παρόντες στο περιστατικό εκείνης της μυθικής ημέρας. Μπορεί εξήντα, μπορεί ογδόντα, ακόμη ακόμη μπορεί κι εκατό ή διακόσια. Μικρή σημασία έχει το νούμερο, αφού όλοι είχαμε γίνει ένα. Μια φωνή, μια ψυχή, μία δύναμη μοναδική. Άλλοι τσίριζαν από ενθουσιασμό, άλλοι χειροκροτούσαν κι άλλοι φώναζαν διάφορα επιφωνήματα. Ξέρετε... Θα σας το πω κι αυτό.. Υπήρχαν και λίγοι που έκλαιγαν από συγκίνηση. Γιατί άλλωστε να κρυφτώ ; Ήμουν κι εγώ μέσα σε αυτούς. Μετά από εκείνη τη μέρα, παρόμοια δάκρυα ξαναέχυσα όταν είδα τον γιο μου να βγαίνει μέσα από την κοιλιά της Βασίλισσας μου. Ναι έγινα πατέρας και το σίγουρο είναι ότι αυτήν την ιστορία, αυτήν την τεράστια νικηφόρα μάχη θα την περιγράψω πολλές φορές στο γιο μου.

Ο Αντώνης και ο Ευγένιος τα κατάφεραν. Αφού τον ανέβασε στα κάγκελα, πήδηξε απ την άλλη με ένα σάλτο και ύστερα τον βοήθησε πάλι για να προσγειωθεί στην πλάτη του ώστε να πατήσει ομαλά και πάλι γη, αυτή την φορά απ’ την έξω πλευρά του σχολείου. Στη συνέχεια ακολουθήθηκε πάνω κάτω η ίδια ιστορία. Όταν εν ‘τέλει τα δύο παιδιά επέστρεψαν πάλι με την μπάλα εντός του σχολείου, οι ζητωκραυγές και οι αγκαλιές κράτησαν για πολύ ώρα ακόμη. Δεν μπορούσαμε να πνίξουμε τον ενθουσιασμό μας. Πλημμυριζόμασταν από αγάπη και σεβασμό. Για όσα χρόνια ακόμη ήμασταν μαθητές, στο σχολείο μας δεν εμφανίστηκαν ποτέ ξανά φαινόμενα εκφοβισμού. Το ‘διαφορετικό’ έγινε απ’ τα πιο όμορφα κομμάτια στις ζωές μας. Μονάχα μία πίκρα μας έμεινε, η πίκρα της συνειδητοποίησης του πόσο ηλίθιοι ήμασταν προηγούμενος. Παιδιά όπως ο Ευγένιος και ο Κώστας, γίνανε φίλοι μας αγαπημένοι κι αυτό για τον απλό λόγο ότι το άξιζαν. Από τότε κι έπειτα για να είχαμε το πάνω χέρι στο σχολείο δεν παλεύαμε για μια νίκη σε αγώνα ποδοσφαίρου αλλά για μια κυριαρχία απέναντι στις πιο απάνθρωπες συμπεριφορές των κοινωνιών μας. Τον σεβασμό πια τον κέρδιζε ανάμεσα μας όποιος έδινε τις ίδιες ευκαιρίες σε όλους, ασχέτως χρώματος, ομορφιάς και κιλών. Τόσο απλά πράγματα κι όμως χρειάζεται αγώνας για να κερδηθούν...

